

РЕШЕНИЕ

№ 709

гр. София, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 112-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ М. УРУМОВ

като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ М. УРУМОВ Административно наказателно дело № 20231110215452 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-4332-017205 от 24.08.2023 г., издадено от Г. Б. – началник група в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на Г. И. Д., с ЕГН *****, за нарушение - на **чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП**, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 24 месеца.

Недоволна от НП е останала жалбоподателката, която го обжалва в срок. В жалбата излага съображения против обжалвания акт. Твърди, че не са установени правилно фактическите положения, както и че са налице процесуални нарушения. Иска се отмяната на НП. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, а за нея се явява процесуален представител в лицето на адвокат М.. Тя пледира за отмяна на наказателното постановление, като сочи, че фактите, посочени в НП не били доказани безспорно, а освен това не било доказано въобще, че жалбоподателят е отказала да даде кръвна проба за изследване. Соочи още, че доверителката ѝ не била сигурна какво ще отчете техническото средство, защото в същия ден е била подложена на медицинска интервенция – колоноскопия, заради което е била поставена под анестезия. Твърди се липса

на умисъл за извършване на нарушението. Иска се отмяна на НП и се претендират разноски.

Въззиваемата страна е редовно уведомена, но не изпраща процесуален представител в съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства намира за установено следното:

На 24.07.2023 г., около 23:45 ч., жалбоподателят Г. Д. управлявала лек автомобил „Шкода“ с рег. № СА **** ВТ, движейки се в гр. София, по бул. „България“, с посока на движение от ул. „Гоце Делчев“ към бул. „Околовръстен път“. Тя била спряна за проверка от служители на СДВР – И. Б. и Б. З., в района на пътен възел „Бояна“. Полицейските служители приканили водача Д. да бъде тествана с дрегер за употреба на наркотични вещества. Последната отказала да бъде тествана, поради което ѝ бил издаден АУАН за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, който ѝ бил връчен срещу подпис в момента на съставянето му.

На водача бил издаден и талон за медицинско изследване с № 0176943/24.07.2023 г., съгласно който е следвало да се яви в рамките на 45 минути във ВМА-София, считано от 00:15 часа (вече на 25.07.2023), когато талонът ѝ бил връчен срещу подпис. Впоследствие водачът не се е явила в посочения срок в лечебното заведение.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП № 23-4332-017205 от 24.08.2023 г., издадено от Г. Б. – началник група в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на Г. И. Д., с ЕГН *****, за нарушение - на **чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП**, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 24 месеца.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на показанията на разпитания в съдебното заседание свидетел И. Б., както и въз основа на писмените доказателства, приети и приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК.

Съдът намира, че следва да кредитира с доверие показанията на свидетеля Б., защото те са логични и последователни, подкрепят се от

съставените писмени документи и по делото няма доказателства, които да оборват твърденията му по какъвто и да било начин.

Колкото до показанията на Б. З., съдът намира, че той нямаше никакъв спомен за случая и дори след предявяването на АУАН на свидетеля той заяви, че не помни нищо. Ето защо, на практика негови твърдения по фактите липсват. Т.е. свидетелят не дава на съда никаква релевантна към предмета на доказване информация.

Съдът кредитира и писмените доказателства по делото, доколкото същите намират опора в останалия доказателствен материал и не са налице никакви противоречия.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Въз основа на извършена служебна проверка съдът счита, че при съставянето на АУАН и издаването на атакуваното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения - НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. В този ред на мисли, съдът намира възраженията на жалбоподателя, че АУАН и НП не отговарят на изискванията на ЗАНН за неоснователни. Колкото до описанието на нарушението, съдът намира, че изложеното в НП и АУАН е напълно достатъчно, за безспорното му установяване.

Тук е мястото да се посочи, че нарушението е описано по пълен и достатъчен начин, за да може наказаният субект да разбере в извършването на какви действия или бездействия е обвинен и защо е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Налице са и писмени доказателства за компетентността на актосъставителя и издателя на наказателното постановление.

Тук е моментът да се отговори на твърденията на защитата за това, че не било ясно защо лицето е наказано, защото в НП било установено, че лицето е отказало тест с дрегер и е отказало да даде кръвна проба, а в АУАН се сочи, че само е налице отказ за тест. Съдът намира, че от словесното съдържание на НП безспорно се установява, че лицето е наказано заради това, че е отказало

тест с дрегер за употреба на наркотични вещества. Съществува отбелязване, че лицето не е дало кръв в медицинско заведение, която да бъде изследвана. Съдът намира, че АНО напълно правилно е сторил и двете отбелязвания в НП, защото от една страна е безспорно установено, че Д. е отказала тестване с дрегер, а от друга, за да е налице основание да бъде наказана, същата следва да не е дала кръвна проба или да я е дала извън посоченото в талона за изследване време. Т.е. такова отбелязване от фактическа страна е задължително, защото то е елемент от обективната страна на нарушението, защото ако е налице отказ за тестване, но е дадена кръвна проба по предвидения в Наредбата ред, то лицето не може да бъде наказано по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Ето защо е необходимо такова твърдение да съществува в НП.

По-нататък, следва да се има предвид, че в НП е цитиран текстът на цялата нарушена разпоредба, след като са посочени фактическите обстоятелства, на базата на които АНО е приел, че е налице извършено нарушение. Това обаче не означава, че е налице неяснота защо лицето е наказано, поради което възраженията в този смисъл са неоснователни.

По отношение на твърденията в жалбата за неправилно установена от АНО фактическа обстановка, съдът намира, че те са безпочвени, тъй като всички събрани доказателства по делото подкрепят изводите на АНО, а твърденията в жалбата са изцяло неподкрепени от събрания по делото доказателствен материал.

Най-напред, съдът намира, че е абсолютно доказано по делото, че именно жалбоподателят е бил лицето, което е управлявало процесния автомобил „Шкода“. Изясняването на този въпрос има ключово значение за правилното решаване на делото и той в случая дори не е спорен.

Съдебният състав намира, че фактическата обстановка в НП е установена по безспорен начин и след правилно анализиране на фактическите обстоятелства от АНО, като възраженията в жалбата за неправилно установени факти, са неоснователни. Тук е мястото да се посочи, че по делото са налице показанията на свидетел очевидец, които описват в детайли случилото се, а от наличните доказателства не може да се направи извод, че твърденията на свидетеля са недостоверни, защото нито едно доказателство по делото не ги опровергава по никакъв начин.

Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП: *„Водач на моторно*

превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“. Съдът намира, че АНО правилно е приложил материалния закон като е наказал жалбоподателя с наказание, предвидено в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Безспорно е установено, че е налице отказ от жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство за установяване както на употреба на наркотични вещества. Обстоятелството, че е издаден талон за медицинско изследване и че в последствие не е дадена кръвна проба, в случая е ирелевантно, тъй като нормата на чл. 174, ал. 3 предвижда няколко фактически състава на нарушения, при условията на алтернативност – отказ за установяване с техническо средство тип Дрегер за наличие на алкохол, алтернативно – на упойващи вещества, както и отказ за даване на кръвна проба за изследване на концентрация на алкохол в кръвта. Съгласно чл. 18 ЗАНН, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях.

Нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е задължаваща, доколкото изисква определено поведение на визираните в нея лица, изразяващо се в предприемане на активни действия. Структурата ѝ съдържа и трите елемента на правната норма - хипотеза, диспозиция и санкция. В нормата са уредени няколко отделни хипотези на отказ от посочените в нея лица, притежаващи качеството „водач“, някои от които свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта, а други във връзка с установяване наличието на наркотични вещества/аналози. Нормата предвижда две форми на изпълнителното деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Тези забрани могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Нарушенията са на просто, формално извършване, като законът не изисква настъпването на вредоносен резултат. Нарушенията от този вид са

довършени с настъпване на самия факт на обективизиране на отказа и възпрепятстване на проверката - в този смисъл е Тълкувателно решение № 13/20.12.2021 г. на Върховния административен съд.

На следващо място, твърденията, че лицето не е знаело какво ще отчете техническото средство, защото същия ден е била анестезирана за провеждането на колоноскопия, не могат да бъдат основание за освобождаването ѝ от административнонаказателна отговорност. В крайна сметка, лицето е било наясно, че е било обект на такава интервенция и качвайки се да управлява МПС е била напълно наясно с последиците и рисковете при управлението на автомобила. Т.е. тя сама се е поставила в такава ситуация.

От субективна страна това нарушение е извършено при форма на вината пряк умисъл, доколкото жалбоподателят, отказвайки да бъде тествана за употреба на наркотични вещества, е съзнавала, че извършва нарушение на ЗДВП, съгласила се е с последиците на протИ.правното си поведение и пряко ги е целяла. Съдът не е съгласен с възраженията на адв. М., че нарушението не било умишлено (което впрочем не е и нужно, тъй като законът изисква да е извършено виновно – или при форма на вината умисъл, или непредпазлИ.ст), защото лицето е предупредено от полицейските служители за последиците от отказа, освен това се презюмира, че жалбоподателят знае закона.

Правилно АНО е наказал водача с двете предвидени в закона наказания, които законодателят е определил в точно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да ги ревизира като ги намали.

При изложените мотиви, СРС достигна до извод, че издаденото наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло. Доколкото въззиваемата страна не е претендирала разноси, то такива не следва да ѝ се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ИЗЦЯЛО НП № 23-4332-017205 от 24.08.2023 г., издадено от Г. Б. – началник група в отдел „Пътна Полиция“

към СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на Г. И. Д., с ЕГН ***** , за нарушение - на **чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП**, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 24 месеца, като **ПРАВИЛНО** и **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____